

BORIS KOCH

ZAŘÍKÁVAČ
DRAKŮ
PŘÍSAHA PSANCŮ

 PRESS

Zaříkávač draků Přísaha psanců

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Boris Koch

Zaříkávač draků: Přísaha psanců – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

BORIS KOCH

ZAŘÍKÁVAČ DRAKŮ

PŘÍSAHA PSANCŮ

Až dokončíte tento fantastický quest, vyšlete na něj i další dobrodruhy. Nikde to nejde tak snadno jako na **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

Original title: Der Drachenflüsterer – Der Schwur der Geächteten
© 2010 by Heyne Verlag, a division of Penguin Random House
Verlagsgruppe GmbH, München, Germany.
Translation © Sarah Dobiášová, 2025
© MariaLev / Shutterstock.com
© Elena Pimukova / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-264-5932-3
ISBN e-knihy 978-80-264-5943-9 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-264-5944-6 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-264-5941-5 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

OBSAH

Prolog	7
Část první: Psanci	15
Zlatý klíč	17
Přísaha	31
Tisíc guldenů a konec světa	42
Rozloučení	60
Noční návrat domů	70
Kouzelné houby a polibek	86
Kacíř a vítr	96
Mrazivý dech	111
Čtyřbuří	115
Část druhá: Každý svou cestou	131
V zajetí	133
Noční tábor a žádný plán	145
Příliš mnoho stop	158
Rozhodnutí	172
Kadymíán	183
Sto otázek	199
Na cestě	207
Část třetí:	211
Kacířův drak	211
Chybie	213
Krev a hry	231

Hon na kacíře.....	239
Kravinian	250
Nepříjemná překvapení	260
Prastaré kouzlo	273
V klášteře.....	286
Epilog.....	311
Příloha.....	313

PROLOG

Bezejmenný rytíř v rudém brnění pobídl draka s useknutými křídly. Byl to štlhlý, pískově hnědý drak, s tělem poseřým řernými skvrnami nejřůznějších tvarů a s dlouhýma, silnýma zadníma nohama. Drak byl bezpochyby silnější a rychlejší než jakýkoliv kůň. Jeho široké tlapy dopadaly ztěžka na zaprášené dlážďení silnice, která mířila římó ke klášteru s dvanácti věžičkami, cimbuřím a rumělkově řervenou střechou.

Přilba vyhublého rytíře, který řřisahal, že se vzdá svého pravého jména, dokud neusekne křídla obrovskému ředivému mořskému drakovi a neosvobodí ho, byla řřivázaná k sedlu mezi pochvou na meč a cestovním vakem. Rytířova napjatá tvář byla pokrytá potem, řpínou a strništěm.

„Rychleji!“ zavrřel a olřzl si suché, rozpraskané rty. Na řazyku ucířil řůl a prach. „Jiř brzy budeme mít co pít.“

Slunce pářilo vysoko na nebi a na okolních stromech se nepohnul ani řísteeek. Drak ale řřesto zrychlil. I jeho oči se upířaly na stavbu řřed nimi. Klášter, který se vypínal na útesu nad říně plynoucími vodami řeky řirn, byl obrovský a jeho bílé zdi zářily. Drak s rytířem na zádech k němu se supěním uháněl. On i jeho jezdec se snařili zapomenout, jak řsou vyčerpaní.

O půl hodiny později se ocitli před vstupní branou, nad níž schlípale visel velký prapor zdobený symbolem slunečního boha Helwaha. Otevřela jim hlídka a z obranného ochozu na cimbuří jim na pozdrav pokývli dva rytíři v blyštivém brnění.

Aniž se zastavili, drak s rytířem v rudém brnění proběhli branou na nádvoří. Až teprve tam přikázal rytíř drakovi, aby zastavil, a seskočil ze sedla. Ze sedlové brašny vytáhl malý balíček a pak draka lehce poplácal po boku: „Běž se napít, chlapče, zasloužíš si to.“

Drak se vydal k obrovskému mramorovému žlabu, který byl částečně zapuštěn do země. Za ním se nacházely rozlehlé stáje. Žlab byl plný dešťové vody, která do něj stékala skrze umně vybudovaný systém měděných rýn a okapů ze všech okolních střech. Z tohoto důvodu označení *žlab* nebylo tak docela přesné – byla to spíš nádrž, dlouhá bezmála třicet stop a hluboká čtyři stopy, kterou museli přeplavat všichni novicové po měsíci svého pobytu v klášteře, zatímco z ní pili všichni draci, kteří v tu dobu v klášteře pobývali. Tento úkol jim neukládal představený kláštera. Byla to malá zkouška odvahy, jíž se museli podrobit všichni budoucí dračí rytíři. Teď tu však na slunci podřimovali jen dva draci a asi tucet koní.

Rytíř se snažil nemyslet na svůj vlastní pokus před mnoha lety – na dlouhé, drsné jazyky, zvědavě a žíznivě olizující nahá těla plavců – a spěšně si to namířil k širokému schodišti, které se vinulo nahoru do hlavní části kláštera. Když se však jeho noha dotkla prvního schodu, náhle ztuhl.

Nahoře na kamenné balustrádě, přímo pod pražícím zlatým sluncem, stál sám ctihodný opat, představený kláštera. Ještě nikdy se nestalo, že by přišel přivítat příchozího posla osobně. Rytíř na okamžik zaváhal, pak se ale upamatoval, jak se v přítomnosti opata chovat, a pokorně sklonil hlavu. „Velectěný opate,“ zamumlal suchými rty. Opatovo jméno Morlan vynechal.

„Máš to?“ zeptal se opat, aniž se namáhal odpovědět na pozdrav. Morlan byl malý, ale statný muž s bílými vlasy, velkým nosem a ledově modrýma očima, oblečený do prostého oděvu Řádu dračích rytířů. Brnění ani mnišskou kutnu neměl. Jen zlatý řetěz, který mu visel na krku, svědčil o jeho výjimečném postavení. Požehnání boha Helwaha na něm ale i tak ulpívalo, takže žádné odznaky moci ani nebyly potřeba. Každý, kdo se ocitl v jeho blízkosti, cítil sílu a moc, kterou mu propůjčil nejvyšší z bohů.

„Nebyl to snadný úkol, velectěný opate,“ odpověděl rudý rytíř, sklopil znovu pohled k zemi a polkl. „Ti pošetilci spálili všechno jeho majetek a popel již dávno roznesl vítr. Jedna nádoba ale ohni za oběť nepadla. Nalezl jsem ji, zpola roztavenou a špinavou od sazí, hluboko v lese. Doufám, že ji oheň a divá zvěř zcela nezničily.“

Získat něco, co patřilo jeho dvěma společníkům, už bylo snazší. Předstíral jsem, že jsem obchodní cestující, a pronikl jsem do toho kacířského města Trolího Brodu. Podařilo se mi získat košili jeho přítele a šaty toho děvčete. Skutečně s ním odešla dobrovolně. Její matka je přesvědčená, že za všechno může její mrtvý otec.“

Opat si rytíře prohlížel a jeho tvář byla ledově klidná. Po chvíli přikývl: „Nu dobrá, musíme se tedy spokojit s nádobou. Následuj mě k hradbám.“

Rytíř opata poslušně následoval kolem žíznivě pijícího draka a klášterních stájí, ze kterých se tu a tam ozvalo fukání nebo ojedinělé zaržání. Ze stájí sálalo horko a linul se ostrý pach dračích těl.

„Poté mi povíš, kolik kacírů Trolí Brod obsadilo a kolik obyvatel zůstalo věrných své víře poté, co musel kněz Habemas uprchnout. Ve jménu krále a našeho řádu získáme město zase zpět. Ti kacíři jsou mor, který je třeba vymýtit. Teď mi ale řekni všechno, co o tom chlapci víš,“ vyzval opat rytíře.

„Moc toho není,“ odpověděl rytíř. „Anebo naopak příliš mnoho. Povídá se toho o něm opravdu hodně. Je to prý rebel a vrah, kterému pomáhají temné síly. Údajně létá na hřbetě okřídleného draka, na kterém stále spočívá kletba, a několik očitých svědků vidělo jeho společníky, Yanka a Niku, na podobných bestiích. O tom, jestli je to pravda, si dovoluji pochybovat, ale o tom, že onen Ben zabil ctihodného rytíře Narfrieda a jeho spanilou pannu, není pochyb.“

Nemám tušení, kolik kompliců kromě svých dvou přátel ho ještě doprovází, ale celé město je kvůli němu na nohou, protože se vzepřel nejen zákonu, ale i samotným kacírům. Je to buď pošetilec, nebo blázen – v každém případě je ale nebezpečný, a to i přesto, že mu je teprve patnáct let. A kromě toho stále ještě neodkryl své karty – nikdo neví, o co mu jde ani proč to dělá. Prostí lidé v Trolím Brodě se bojí jeho pomsty. V hospodě jsem mluvil s několika dospělými muži,

kterí by se mu i navzdory tučné odměně, kterou na něj Řád dračích rytířů vypsál, odmítli postavit. Přísahali na svou smrt, že se spolčil se Samothem a ve tmě mu žhnou oči. Jenom místní kovář by byl ochotný mu na místě rozbít hlavu – ten parchant mu totiž ukradl syna. Prý už od začátku tvrdil, že je tenhle Ben ničema. Byl ale ke svému synovi Yankovi příliš shovívavý. Odměna ho nezajímá, říká, že pro peníze by to neudělal. Benova matka pila a teď je už dobré dva roky mrtvá. A jeho otec zmizel už dávno, takže neexistuje nikdo, kdo by o něm ztratil dobrého slova.“

„Dobře, dobře. Takže se ho všichni bojí.“ Opat pokýval hlavou a na rtech mu zahrál nepatrný úsměv. „Myslel jsem si to. Namísto veřejného odsouzení a odměny za jeho dopadení se o něj tedy radši postaráme sami.“

Opat s rytířem mezitím došli do odlehlejších prostor kláštera. V jeho severní části, u silné obranné zdi, za níž bylo slyšet hučení mocného proudu řeky Firn, v jejíchž vodách se odráželo slunce, se krčila malá, kulatá věž o průměru alespoň dvaceti stop. Její vnější zeď – již notně zvětralá – byla postavena z velkých žulových kvádrů. Ve zdi se po celém obvodu nacházely podlouhlé okenní otvory, kterými dovnitř pronikaly paprsky božského slunce, a v její jižní části byl proražen vstupní otvor, uzavřený padací mříží. Podobný obranný prostor měly jen ty nejvýznamnější kláštery patřící Řádu dračích rytířů. Vzduch zde zůstal chladný, i když sem slunce svítilo zrovna tak jako na nádvoří.

Když se opat s rytířem přiblížili k věži, u jejího vchodu se objevili čtyři bílí draci. Pod jejich mocnými drápy mříž

chřestila a jejich rozšířené nozdry dychtivě nasávaly vzduch. Draci cenili zuby, rozčileně hrabali nohama po kamenné zemi a vzájemně se odstrkovali – každý z nich se chtěl dostat do blízkosti opata, který stál jen na půl kroku od mříže.

Ten nejmenší z draků měřil asi pět stop, ten největší skoro dvanáct. Jejich bělost připomínala nekonečnou ledovou pláň, od jejíhož povrchu se odráželo slunce; jejich šupiny byly pozemským odleskem čistoty boha Helwaha – zářily jako drahé kamení. Oči draků byly malé a krvavě červené, jejich panenky připomínaly drobné černé skvrnky. Tlamy měli v porovnání s jinými draky obrovské a blýskaly se v nich tři řady nestejně dlouhých, špičatých zubů připomínajících rampouchy.

Těla bílých draků byla tak studená, že sedět na jejich hřbetě nikdo dlouho nevydržel, a dokonce ani sedlo nedokázalo ochránit jezdce před jejich chladem. Říkalo se, že dokáže zmrazit živé, tlukoucí srdce, až je tvrdé jako kámen a při sebemenším otřesu se roztříští na tisíc úlomků.

Byli to Helwahovi psi, lovečtí draci neznající klid, vycvičení pouze k tomu, aby pronásledovali psance a odpůrce víry, ať už se skrývali kdekoli. Ztělesňovali Helwahův hněv i jeho trestající ruku a nebyli ani zdaleka tak mírumilovní jako jiní draci.

„Je opravdu škoda, že se ti od toho kluka podařilo získat jen ten jediný hrnec,“ poznamenal opat a klouzal pohledem po bílých dracích, kteří nedočkavě chřestili svými drápy. „Budeme ale doufat, že na něm ještě ulpívá jeho pach. Anebo nás k němu přivedou jeho dva malí kamarádi.“

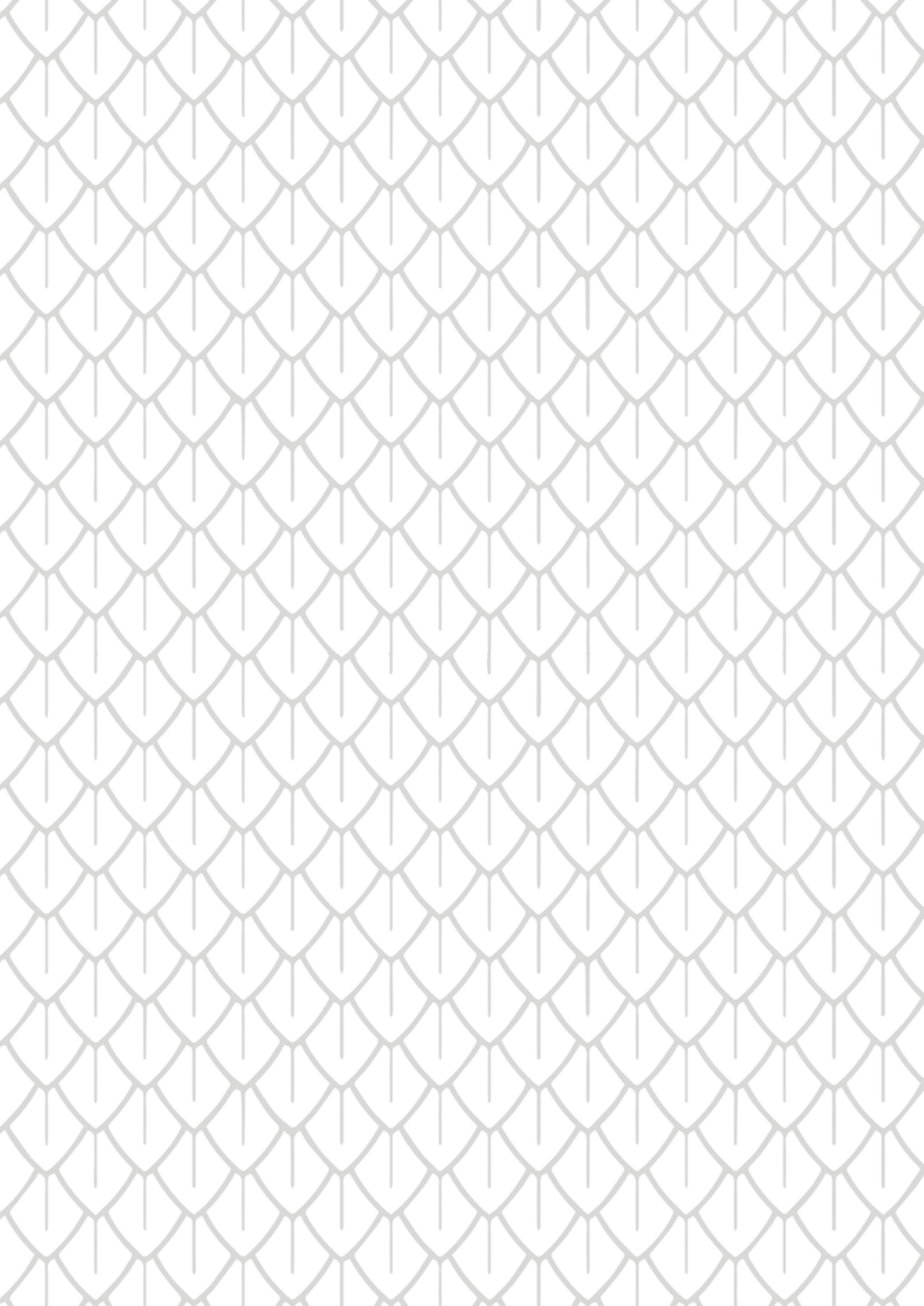
Rytíř se v blízkosti bílých draků třásl zimou. Přikývl a podal opatovi balíček. Opat jej přijal a pokynul dvěma hlídačům stojícím u velké páky, aby otevřeli. Ti horlivě uposlechli jeho příkazu a mříž se se skřípěním vysunula nahoru. Opat zatím ostrým hlasem přivolal k sobě tři z draků, zatímco čtvrtému přikázal, aby zůstal uvnitř.

Vybraní draci nahlas oddychovali a čekali na další rozkazy. Rudé oči upírali na opata, ale jinak stáli bez hnutí. Opat se jich nedotkl, avšak prvnímu z nich hodil před čumák pomáčkanou chlapeckou košili, k druhému přistrčil dívčí šaty a poručil jim: „Hledej!“

Zdeformovaný hrnec hodil k předním tlapám největšího z draků: „Hledej!“

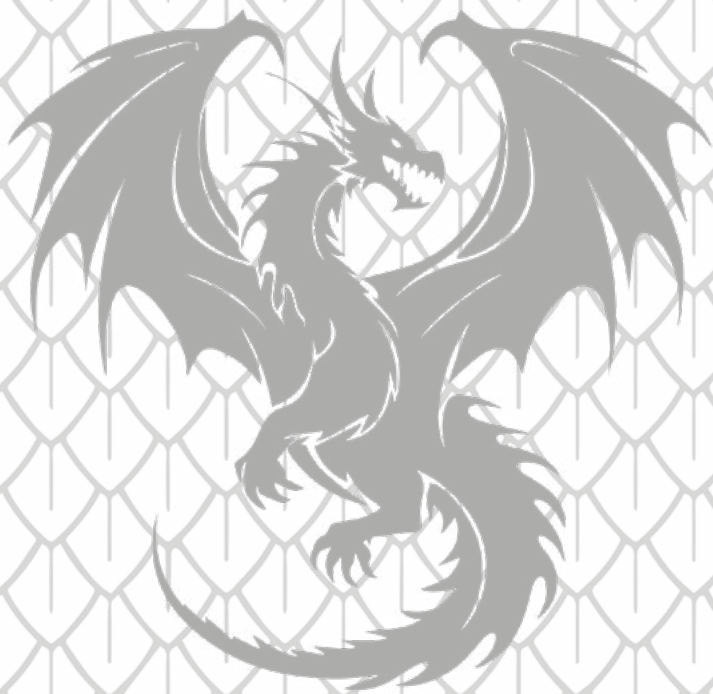
Draci očichali látku i kov. Rudý rytíř zaslechl jejich chladnokrevné vrčení a na celém těle mu naskočila husí kůže. Pak draci vyrazili na cestu, prohledávat kraj křížem krážem a neúnavně hledat člověka, jehož pach se navzdýcky usídlil v jejich nozdrách. Ještě nikdy jim nikdo neunikl.

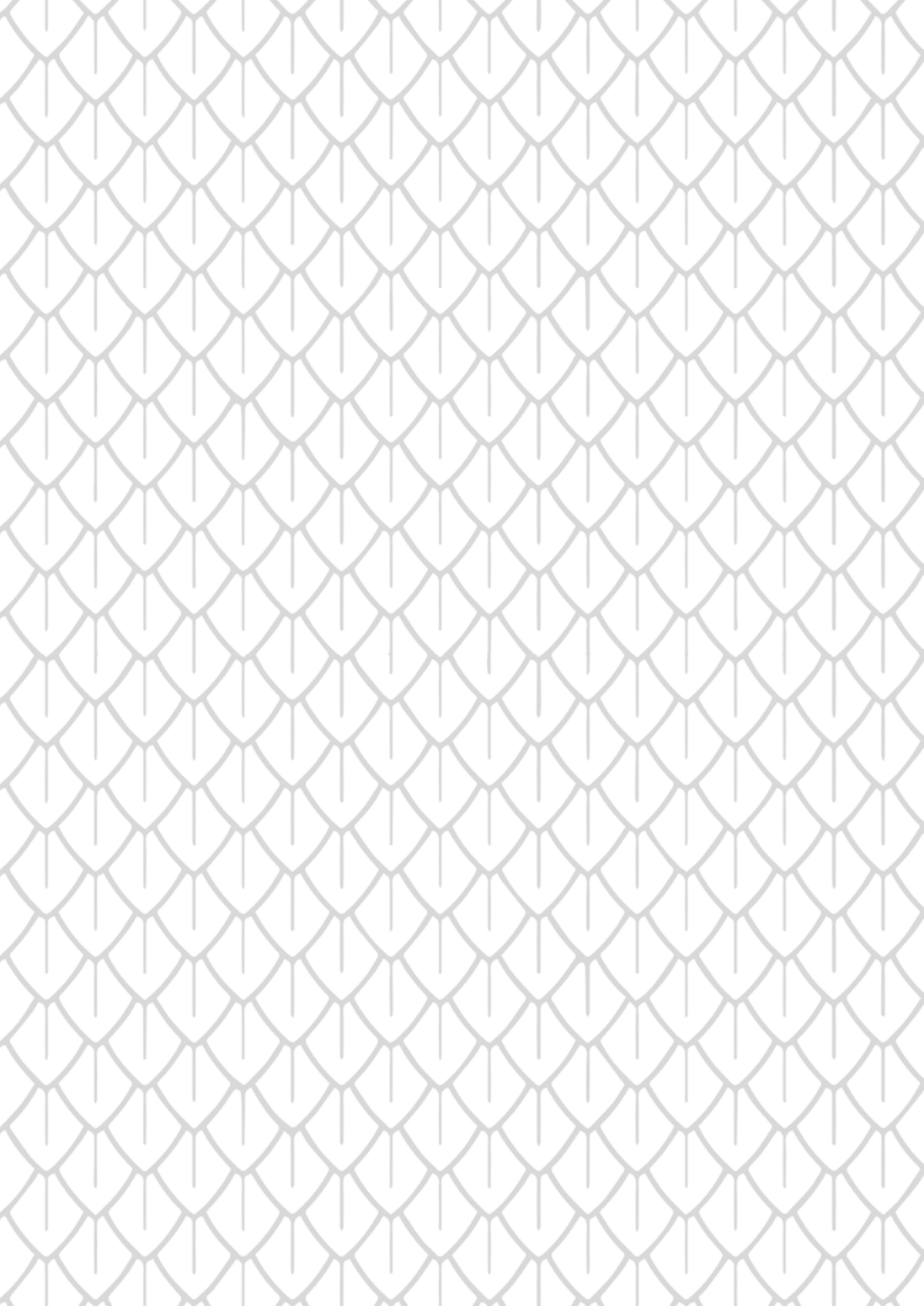
„To bychom měli,“ prohlásil opat a hleděl za nimi s chladným úsměvem na rtech. „Teď se posilni a pak mi povíš o Trolím Brodě. Musíme ho získat zpět, dokud se vliv kacírů nerozšíří po celé zemi. Nesmíme znát soucit. Boj je vyhlášen, ať se skrývají kdekoli. Jejich lži nesmíme již déle snášet, i kdyby mělo dojít k občanské válce. Ve jménu boha Helwa-ha a na ochranu prostých lidí.“

ČÁST PRVNÍ:

PSANCI

ZLATÝ KLÍČ

„To je nesmysl, ty hniso hlave!“ zaklel Ben. „Proč bychom měli ty kosti zakopávat pod oknem? K čemu by to bylo?“

„Na ochranu proti duchům zemřelých pytláků. Nebo chceš, aby tě ve spánku vykuchali jako divočáka? Já teda ne!“ zamručel Yanko.

„Já taky ne!“ zaječel Ben. „Ale tohle je přece nesmysl. Duchové zemřelých pytláků přicházejí vždycky dveřmi. I po smrti se musí držet pravidel svého stavu. Takže ty kosti musíme dát pod práh!“

„Dělej si, co chceš. Já si zahrabu svoje kosti pod oknem!“

Chlapci stáli naproti sobě. Štíhlý, svalnatý Ben byl jen o trochu starší a větší než Yanko, který byl ale rozložitější. V jejich nesčetných potyčkách již mnohokrát zvítězil – a přesně tolikrát prohrál. Benovy šedomodré oči se bojovně blýskaly zpod jeho střapatých hnědých vlasů, které mu padaly hluboko do čela, zatímco Yankovy tmavé oči pobaveně svítily, jako kdyby se dobře bavil.

Nika v roztrhaných bílých šatech seděla nahoře na drolicí se obvodové zdi zříceniny, dlouhé světlé vlasy svázané do jednoduchého uzlu. Velkýma tmavýma očima shlížela dolů na oba bojovníky a na rtech jí pohrával úsměv, který se od smrti jejího otce před několika týdny z její tváře téměř

vytratil. Poslední paprsky odpoledního slunce, které se pro-
díraly skrz koruny stromů obklopujících zříceninu, jí dopa-
daly zešikma na rozesmátý obličej. Nika z duchů zemřelých
psanců strach neměla, vlastnila přece starý amulet, který jí
v předvečer útoku na Trolí Brod darovala teta. Byla to jedna
z věcí, kterou si na útěku mohla vzít s sebou.

„Ještě mi poděkuješ, že jsem svoje kosti zakopal pod
práh. Budou totiž chránit i vás!“ vyhrkl Ben a namířil si to
za roh, kolem tří okřídlených draků, kteří se líně rozvalo-
vali na prosluněném prostranství, jež kdysi bývalo hradním
nádvořím. Draci leželi téměř bez hnutí, jen tu a tam některý
z nich zaškubal ocasem, jako kdyby odháněl dotěrný hmyz.
Ve skutečnosti byli draci ale příliš velcí a jejich šupiny příliš
silné, takže je hmyz vůbec neobtěžoval.

Zřícenina se tyčila na mýtině, nahoře na hustě zalesně-
ném kopci, který se nacházel přímo uprostřed Zbrázděného
lesa, jen několik mil od města Falkenzy. Kdysi zde musel
stát obranný klášter nebo rozsáhlý hrad, nyní ale zbytky jeho
zdí porůstal mech, tráva a křoví. Na místě, kde bývaly stáje,
dokonce rostl osamocený ohnivý dub. Studna tu už žádná
nebyla a komín sloužil jako nádrž na dešťovou vodu. Jediný
zastřešený prostor byl velký kruhový sál v bývalé východ-
ní věži. Ben ale ještě nikdy neslyšel o tom, že by duchové
přicházeli shora. Potřebovali se dotýkat země, ve které byli
pohřbeni.

Ben poklekl před vstupem do věže, vytáhl nůž, který mu
daroval Yanko v den jeho prvního útěku z Trolího Brodu,
a pustil se do odstraňování trávy, kořenů a hlíny ze spár

ve zvětralém dláždění. Šlo mu to pomalu, protože kamené dlaždice byly velké a ležely tu již celá staletí. Spáry mezi nimi byly úzké a zarostlé. Ben si nevšímal zvuků, které se ozývaly za jeho zády – frkání draků ani zpěv ptáků – a pracoval zatvrzele dál, dokud se mu nepodařilo odstranit první kámen. Hlína pod ním byla tmavá a vlhká, i když už několik dní, možná i týdnů, nepršelo. Ben dokonce zahlédl jednoho vystrašeného červa, tlustého jako lidský prst, který si to rychle namířil pryč.

Odporem zkřivil obličej a zíral za ním. Až ve chvíli, kdy mu zmizel z očí, ho napadlo, že by se dal použít k nějakému kouzlu.

To je jedno, pomyslel si. Nejdřív se postarám o ochranu před nemrtvými pytláky a potom, pokud budou Yanko s Nikou vědět, co s nimi, můžeme se vydat na lov bílých červů. Třeba se Yanko vyzná alespoň v bílých červech, když už neví nic o ochranných kouzlech pomocí zaječích kostí.

Poté, co se mu podařilo odstranit první kámen, už to šlo lépe. Ben zaryl čepel nože hluboko do hlíny a nadzvedl další kámen, pak třetí a čtvrtý, až byla pryč celá první řada dlažebních kostek, které tvořily práh.

Kámen, z něhož byly jednotlivé dlaždice vyrobeny, měl tmavošedou barvu a jeho povrch byl protkán tenkými bílými nitkami. Sahal dvě pídě do země a hlína pod ním byla černá jako uhlí. Ben se pustil do zahrabávání kostí a zjistil přitom, že hlína tu je dokonce i teplejší a sušší než jinde. Krátce zaváhal, ale pak znovu zaryl prsty do hlíny. V tu chvíli však narazil na něco tvrdého. Nejdříve ho napadlo, že to bude asi

kořen některého z okolních stromů, ale bylo to tvrdé jako kov a leželo to volně v zemi. Spěšně tu věc sevřel prsty a vytáhl ruku z hlíny ven. Byl to zlatý klíč.

Nevěřicně na něj zíral a pak z něj opatrně odstranil hlínu. Klíč byl velký jako dlaň dospělého muže a byl ozdobený složitým ornamentem, který připomínal dračí hlavu. Oči draka tvořily malé rubíny, které na slunci zářily jako živé. To, co Ben nejdříve považoval za vousy, bylo ve skutečnosti roztažené křídlo s nepravidelným okrajem. Ben si nedokázal představit zámek, do kterého by ten klíč pasoval. V každém případě neměl možnost klíč vyzkoušet, protože z původních dveří hradu zbylo ve zdi jen několik rezavých pantů. Vlastně v celé zřícenině se nenacházely jediné dveře.

„Yanko, Niko, pojdte sem,“ zavolal chraptivým hlasem. Na malé nedorozumění, které měli před chvílí, si ani nevzpomněl. Stejně jako na všechna nedorozumění, ke kterým došlo v minulých dnech. Spojovalo je toho příliš mnoho: bojovali spolu v dole na modrostříbro proti kacírům, kteří chtěli Niku obětovat drakovi; postavili se stoupencům Řádu dračích rytířů, již Bena obvinili z vraždy a usekávali drakům křídla, aby si je zotročili; cestovali spolu na okřídlených dracích. Takové přátelství jen tak něco nezničí, i když si Ben v posledních týdnech musel zvyknout na to, že Nika s Yankem tvoří pár a on je jen jejich společný přítel.

Ben si odkašlal a zakřičel na ně o něco hlasitěji. Ze zlatého klíče nedokázal spustit oči. Cípem košile z něj očistil poslední zbytky špíny. Klíč se teď třpytil, jako kdyby ho nevylovil z hlíny, ale ukradl zlatníkovi z výlohy.

„Co se děje?“ zeptal se Yanko, když se s Nikou objevil vedle něj.

Ben k nim natáhl dlaň, na které ležel zlatý klíč, a ukázal jim místo, kde ho našel.

„To je zlato? Pravé zlato?“ zeptala se Nika.

Natáhla ruku, aby si klíč prohlédla zblízka, ale Yanko byl rychlejší.

„U svatých trolích koulí! To je ale úžasná práce. Něco takového jsem ještě neviděl. Ten tvar uší, ten čumák! A je tu každý zub! To je hotové mistrovské dílo!“

Ben se spokojeně zašklebil, jako kdyby ta pochvala platila jemu, i když klíč sám nevyrobil, ale jen našel. Yanko dobře věděl, o čem mluví – jeho otec byl v Trolím Brodě kovářem.

„Můžu se taky podívat?“ otázala se Nika kousavě a pohlédla na Yanka s obočím povytaženým nahoru.

„Ehm, jasně,“ řekl Yanko a spěšně jí klíč podal.

Ben se zašklebil. Nepamatoval si, že by se Yanko nechal sekýrovat kterýmkoli chlapcem z Trolího Brodu, dokonce ani těmi, kteří byli o dvě hlavy větší a třikrát tak silnější než on. S Nikou ale bylo všechno jinak.

„Co dělal ten klíč pod prahem?“ zeptal se Yanko udiveně, zatímco Nika ten skvost otáčela v prstech a obdivovala ho.

„Třeba to byl záložní klíč...,“ vyhrkl Ben bez přemýšlení.

„Jasně, ty vysušená hlavo. A pokaždé, když se nějaký rytíř omylem zamkl venku, stačilo jen vypáčit kámen a klíč byl na světě. Takže všichni radši pořád chodili s rýčem, kdyby náhodou klíč zapomněli! Opravdu praktické! Záložní klíč musí být vždycky po ruce, všem na očích!“

„Přesně tak. Nejlépe na háčku s popiskem, hned vedle vstupní brány do hradu. Každý obléhatel bude radostí bez sebe, protože k dobytí hradu nebude potřebovat ani armádu. Ty ropuší prďo!“

„Blátožroute!“

„Trusoplavče!“

„Hnisohlave!“

„Tříkrát poch...“

„Klucí!“ vykřikla Nika. Ben s Yankem se zarazili a pohledli na ni. „Já myslím, že to žádný záložní klíč není.“

„Vždyť to říkám...“ zamručel Yanko.

„Patolízale,“ zasyčel Ben.

„Musí v tom být nějaké kouzlo.“ Nika podržela klíč proti obloze a přimhouřenýma očima si ho prohlížela.

„Práh je magické místo. A obyčejné dveře se takovým klíčem neotvírají.“

Chlapci přikývli. Ben mimoděk zabloudil pohledem do kruhového prostoru, který kdysi býval věží, ale nic se tam nezměnilo. Slunce stále dopadalo dovnitř třemi okny ve zdi a jejich věci se dál válely po podlaze. Nikde se žádné nové dveře neobjevily. Nika a Yanko se také rozhlíželi kolem sebe a natahovali uši, jako kdyby předpokládali, že se jakákoliv změna předem ohlásí. Ale ptáci pořád zpívali a draci spokojeně oddechovali.

„Chceš říct, že jsem porušil nějaké kouzlo?“ zašeptal Ben. „Tím, že jsem ten klíč vykopal?“

Ostatní jen pokrčili rameny a dívali se do země. Očividně je ta myšlenka znepokojovala. Yanko si odkašlal a zabručel:

„Podle toho, jak je ta zřícenina stará, tu už žádné kouzlo určitě nepůsobí.“

Moc přesvědčivě to ale neznělo, a tak nikoho ani svými slovy nepřesvědčil.

„Pojďme se rozhlédnout kolem, třeba se přece jen něco změnilo,“ navrhla Nika a vtiskla Benovi spěšně klíč zpátky do ruky. „Na, tady máš. Našel jsi ho přece ty.“

Ben pomalu vsunul klíč do hluboké kapsy svých notně roztrhaných kalhot, na mnoha místech vyspravených pestrobarevnými záplatami. Poprvé v životě vlastnil něco cenného – tedy kromě kousků modrostříbra, které si nasbírali v dole –, ale žádnou radost z toho neměl. Znal příliš mnoho zkazek o nešťastných hlupácích, kteří porušili kouzlo, a uvolněná magie se jim za to pořádně pomstila. Nebo je postihla kletba, která kouzlo chránila.

Ben slyšel vyprávět o ženách, kterým narostly na víčkách obrovské bradavice, takže nemohly otevřít oči, nebo o sedlákovi, na jehož polích nespádla ani kapka deště, zatímco na sousedních polích zuřily bouře. A to všechno jen proto, že sousedům ze závesti narušil kouzla na přivolání úrody.

V místech, kde klíč ležel, byla hlína suchá a černá jako uhlí. Bylo známo, že smrt vysouší vše živé. O jaké kouzlo tu šlo?

Ben zaklel a spolu se svými společníky se vydal na obhlídku zříceniny, ale nezdálo se, že by se tu něco změnilo od chvíle, co klíč našli. Na rozpadlých zdech podřimovali malí žlutí salamandři, kteří rychle zmizeli, jakmile se k nim přiblížili příliš blízko. Stříbřitá vážka poletovala kolem a v jejích křídlech se odráželo okolní listí. Nikdo – dokonce ani klimbající

draci – nepůsobil znepokojeně. Nikde se neotevřely skryté dveře ani se neobjevilo sklepení plné netušených pokladů. Staré zdivo také zůstalo stát na svém místě, i když klíč už neodpočíval zahrabaný v zemi. Jen tu a tam se ze zdi odlomil kousek kamene a jeho úlomky dopadly na zem.

Jejich pochyby se rozptýlily až při západu slunce. Ben se s Yankem a Nikou vrátil zpátky do věže. Měli dobrou náladu a cestou rozpustile dováděli. Nika působila poprvé od smrti svého otce uvolněně. Zatím s Benem o té záležitosti nemluvila, za což jí byl vděčný. Konec konců to byl on, kdo jejího otce zasáhl hořící pochodní a shodil ho přímo do drakova chřtánu. Drak ho sice okamžitě vyplivl, i tak byl ale Ben prakticky zodpovědný za jeho smrt.

Za bílého dne byl přesvědčený, že jeho čin byl správný. Byla to totiž jediná možnost, jak posedlého vražedného kacíře zastavit. V noci ale jeho rozum odpočíval, a tak se mu od té doby spalo špatně. Ve snu vídal kacířovu tvář, zkrivenou hněvem a nenávistí, cítil jeho překvapení a bolest, když ho pochodeň vší silou zasáhla. Mnohem zřetelněji než oné noci slyšel, jak mužova lebka zapraskala, když tělo dutě narazilo do skalní stěny. Někdy se s výkřikem probudil a šermoval ve tmě rukama, aby odvrátil útok, který ale nikdy nepřišel.

Ben sledoval Yanka s Nikou, jak ruku v ruce odcházejí, aby se připravili ke spánku. S příchodem večera se proměnili v pouhé stíny. Vydal se ke své dece, kterou si rozprostřel na druhém konci zříceniny. Cítil se osamělý a neměl chuť poslouchat, jak si ti dva šeptem něco povídají, jak se vzájemně dotýkají a líbají. Vzpomněl si na Anulu, se kterou se

seznámil ve Falkenze. Nejdříve ji považoval za nafoukanou husu. Lhal jí a oklamal ji, ale jen proto, aby zachránil draka Juriho. A ona k němu přesto vzhlížela. Nemohl na ni zapomenout. Lehkovážně jí slíbil, že až se vrátí do Falkenzy, zase ji navštíví. Již týdny ale do města nezavítal. Teď si přál, aby měl Anulu vedle sebe.

Všiml si, že se všichni tři draci vztyčili a roztáhli křídla. Dokonce i Jurimu dorostla díky Benově péči křídla do původní velikosti a od včerejška mohl zase létat. Ben byl totiž zaříkávač draků, což znamenalo, že jeho dlaně dokázaly draky léčit a useknuté části jejich těl pod jeho dotekem dorostly. Jediné, co nedokázal, bylo oživit mrtvé.

Již vyléčil tři draky. Všem usekli rytíři jedno nebo obě křídla, protože stoupenci Řádu dračích rytířů věřili staré legendě, která pravila, že křídla, která drakům propůjčil temný bůh Samoth, přebývající v hlubinách země, jsou prokletá – a jen bez nich je drak svobodný. Ben ale moc dobře věděl, že draci s useknutými křídly nejsou svobodní, pouze zbaveni vlastní vůle, takže se podobají malým, ochočeným zvířátkům. Kacíři byli naopak přesvědčeni o tom, že draci jsou bytosti patřící bohu Samothovi a lidé si je musí podrobit tím, že jim křídla useknou. A tak obě strany – Řád dračích rytířů i kacířský Řád svobodných rytířů – divoké draky pronásledovaly a usekávaly jim křídla, zatímco Ben těmto zotročeným bytostem křídla navracel – a s nimi i svobodu.

První tři osvobození draci s ním zůstali. Afirón byl obrovský drak s překrásnými, temně modrými šupinami. Ohnivák, který kdysi patřil otci Niky, byl menší, sotva osm stop

dlouhý. Jeho žluté, oranžové a karmínové šupiny tvořily nápadný vzor, který vypadal jako složitě propletené plameny. Poslední drak byl hřmotný Juri se šupinami v barvě rákosu, kterého Ben s Afirónem osvobodili ze stáje obchodníka Dicama ve městě Falkenza.

Ted' se všichni tři draci chystali na cestu. Ve dne zůstávali ve zřícenině, protože na sebe nechtěli upozornit rytíře, kteří by jim mohli useknout křídla, a připravit je tím o svobodu. V noci si ale užívali volnosti.

Ben slyšel, jak jejich křídla rozrážejí vzduch a jejich siluety zmizely nad vrcholky stromů. Chvilí zůstal stát nehybně na svém místě, na rtech spokojený úsměv. Místo aby se ale uložil ke spánku, začal šplhat až k nejvyššímu bodu vnější zdi, kde se pohodlně uvelebil. Jeden ze zvětralých zubů cimbuří mu sloužil jako opěradlo. Pak zaklonil hlavu a hleděl na jasné nebe plné hvězd.

Byl poloviční měsíc. V jeho bělostném svitu Ben tu a tam zahlédl na obloze obrys jednoho z draků, který mu přelétl nad hlavou. Draci chvilí stoupali strmě vzhůru, pak zase klesali a dováděli přitom jako rozpustilá štěňata – i když alespoň Afirónovi muselo být přinejmenším tolik let jako zkostratělým, zatrpklým dospělým, které Ben znal. Bena bavilo je pozorovat. Byly to ty nejkrásnější bytosti, jaké kdy potkal – možná až na některé dívky.

Ben byl mimo jiné šťastný také proto, že drakům dokázal vrátit svobodu. Podíval se na své ruce, pak se zahleděl zpátky na oblohu. Na jeho rukou nebylo nic zvláštního. Byly štíhlé a špinavé, i tak se v nich ale ukrývala velká síla.

Co to bylo za starou pověru, která tvrdila, že se drakům musí useknout křídla, aby se z nich staly mírumilovné bytosti? Ben si tu otázku kladl stále znovu a znovu, odpověď ale nenacházel. Zlo se přece neukrývalo v křídlech! Jak tomu mohl někdo, kdo svobodné draky viděl, vůbec uvěřit? Co byli ti slavní rytíři a kněží zač, že nedokázali rozeznat dobro od zla? Ben se sice kdysi sám chtěl stát dračím rytířem, nyní ale necítil vůči celému Řádu dračích rytířů nic než jen opovržení.

S těmito myšlenkami pozoroval, jak Afirón divoce létá vzduchem, vrhá se střemhlav dolů a těsně nad tmavými vrcholky stromů roztahuje křídla a vznešeně plachtí Benovi nad hlavou, následován Jurim a Ohnivákem, který si na své původní dračí jméno stále nemohl vzpomenout.

Ben nevěděl, jak dlouho jen tak seděl a pozoroval je, když tu se náhle Afirón snesl dolů k němu. Zůstal stát na zadních nohách a opřel se ledabyly o zeď, takže hleděl Benovi přímo do očí.

„Co se děje, kluku?“ zeptal se.

„Nic.“

„Ale prosím tě, myslíš, že jsem slepý? Pokaždé, když v noci zíráš na oblohu, o něčem přemýšlíš. Tak to vyklop.“

Ben sáhl do kapsy a pomalu z ní vytáhl zlatý klíč. Neřekl nic o tom, že se cítí sám, když vidí Yanka s Nikou pohromadě, že pořád vzpomíná na to, jak byl do Niky zamilovaný, mnohem dříve než Yanko, a že pořád víc a víc myslí na Anulu. Že před sebou vidí její zářivé oči, její lesklé, černé vlasy a malé kopečky, které se jí rýsovaly pod

zelenou livřejí. Že pořád vzpomíná na její červené rty, kterých se nestačil ani dotknout. Její nafoukanost neměla v jeho vzpomínkách místo. Ben se také nezmínil o tom, jak rád pozoruje draky dovádějící ve vzduchu. Že nezírá do nebe jen tak pro nic za nic, ale na ně. To všechno si nechal pro sebe. Namísto toho se rozhovořil o svém nálezů a na závěr se zeptal: „Myslíš, že jsem teď prokletý? Už jsi takový dračí klíč někdy viděl?“

„Dračí klíč? My žádné klíče nemáme. Co bychom jimi tak zamykali? Truhlu na sváteční šupiny? Nebo naše nebeské paláce postavené z dešťových kapek?“ Afirón se zašklebil a Bena jeho nálada nakazila.

„Takže si nemyslíš, že jsem prokletý?“ zeptal se pro jistotu ještě jednou.

„Prokletý? Kvůli takové mrňavé věcičce? Tomu přece nevěříš.“ Afirón se na klíč zadíval, očichal ho a prohlédl si ho zblízka. „Vypadá to trochu jako lidská práce, jen jemnější a krásnější. Jestli chceš znát můj názor, myslím si, že je to příliš krásné na to, aby to byla opravdu lidská práce. Něco takového takový nešikovný, neotesaný, krátkověcí...“

„Jasně, už jsem to pochopil,“ zabručel Ben. „My lidé neumíme nic. Říká drak s obřími, neohebnými pařáty.“

Afirón se zašklebil. Už zase si z něj dělal legraci.

„Létající naháči!“ zamručel Ben a lehce pleskl draka po čumáku.

„Počkej!“ Afirón se přestal šklebit. „Myslím, že jsem o takovém klíči přece jen slyšel. Nebo alespoň o té dračí hlavě. Nedokážu si vzpomenout, jestli šlo o klíč, nebo obrázek

dračí hlavy s červenýma očima z drahokamů. Něco to ale znamenalo. Je to ale strašně, strašně dávno.“

„Opravdu?“

„Opravdu, tentokrát si nedělám legraci. Jen si na to už skoro nevzpomínám.“

Afirón se díval střídavě na klíč a na Bena. Funěl a potřásal hlavou, jako kdyby chtěl zahnat otravný hmyz.

„Prokletý nejsi, to vím jistě. Naprosto jistě.“

„Fajn,“ oddechl si Ben. Aspoň něco. „Díky.“

Afirón se vznesl zpět do vzduchu, popřál Benovi dobrou noc a zmizel.

Ben pomalu slezl ze zdi a zabalil se do deky. Myslel na Anulu – malou, hezkou, nafoukanou služebnou s pevně sevřenými rty, která byla jen asi o dva roky starší než on. V jeho vzpomínkách se pořád smála, líbala ho a dotýkala se ho svými jemnými prsty. Oči jí zářily jako tenkrát, když se spolu dotýkali Juriho lopatky.

Cítil, jak se mu rozbušilo srdce. Věděl, že ji podvedl: tvrdil, že je starostův syn se zvláštním posláním a že se za ní vrátí, což nikdy neměl v úmyslu. Již týdny byl jen coby kamenem dohodil od jejího města, ale ještě ji nenavštívil. Juriho křídla by rostla dál, i kdyby jedno odpoledne strávil ve Falkenze. To byl důkaz, že k ní nic necítil – nebo ne? Proč mu ale teď srdce buší tak rychle?

Zítra, umínil si, zítra ji půjde navštívit. Jen tak. Třeba o téhle zřícenině něco ví. A třeba se dozví i něco o zlatém klíči. Ano, to je dobrý nápad. Nejde o to, že ji chce vidět. Musí něco zjistit o tom klíči, protože může být důležitý. Takhle to

Yanko a Nika pochopí, protože o Anule jim ještě nevyprávěl. Zamilovaný zcela určitě nebyl.

„Aspoň ne do tebe, Anulo,“ zamumlal a zavřel oči. Zopakoval to nahlas a pak ještě jednou řekl jen její jméno. Srdce mu dál prudce bušilo.

Nad hlavou mu na noční obloze dováděli draci.

PŘÍSAHA

Na snídani si Ben s Yankem a Nikou rozdělili sluneční jablko, které draci utrhlí kdesi během svého nočního výletu. Bylo to sladké ovoce, uvnitř světle červené, které své jméno získalo díky zářivě žluté barvě slupky. Rostlo až na samém vrcholku štíhlého stromu s holým kmenem. Jeho krátké, hladké větve s dlouhými, šťavnatě zelenými listy tvořily malou korunu ozdobenou velkými květy v barvě letního nebe. Byl to jediný masožravý strom, který Ben znal. Dokázal spolknout malé, nic netušící ptáčky, kteří se přiblížili k jeho lákavým, ale lepkavým květům. Zbyly z nich jen pečlivě očištěné kůstky, které spadly ze stromu a ležely u jeho paty jako uschlé, ulomené větvičky. Někteří dokázali pomocí těchto kůstek předpovídat budoucnost.

Ben tu v okolí sluneční strom nikde neviděl, takže mu bylo jasné, že draci museli zaletět daleko.

„Kde jste ho vzali?“ zeptal se.

„Je jich tam víc?“ přidal se Yanko. „Chutnají výtečně.“

„Jsou velmi malé a chutné,“ zašklebil se Afirón.

„Ten strom leží dost daleko odsud, ale vůbec to nevadí, protože moje nová křídla slouží stejně dobře jako ta stará,“ prohlásil Juri. „A mimochodem, náš noční výlet mi připomněl malou příhodu, která se udála před několika lety.“

Nevím, jestli jsem vám o tom už vyprávěl, ale jednou jsem daleko na severu omylem skoro přistál na spícím trolovi. Považoval mě za noční můru. Myslel si, že jsem kamenný mrak, který na něj spadl z nebe. Musel tam ležet celé týdny, protože v uších měl hlínu a z té už vyrůstaly první květiny. Usídlily se pod ním skalničky, a když se vztyčil, rozprchly se mu po celém těle. Dech mu smrděl jako celá skládka a...

„Je úžasné, že můžeš zase létat,“ přerušil ho Yanko, který v posledních týdnech zjistil, že to je jediný způsob, jak draka umlčet. Když se dal Juri do vyprávění, jednoduché upozornění, že ten příběh už slyšeli třikrát nebo čtyřikrát – jeho začátek možná ještě víckrát – obvykle nestačilo.

„Zrovna včera v noci jsme o tom s Nikou mluvili. Nesmíš být poslední drak, kterého jsme osvobodili ze spárů Řádu dračích rytířů. Nesmíš být poslední drak, kterému jsme darovali svobodu.“

Draci přikývli. Tuto němou formu souhlasu se naučili od lidí.

„My?“ zeptal se Ben, kterému Yanko svými hbitými prsty právě ukradl poslední kousek slunečního jablka. „Proč *my*, když mluvíš o navracení křídel zotročeným drakům?“

„No přece *my* všichni. Patříme k sobě. Samozřejmě, že je léčíš ty. Ale *my* ti pomáháme draky unést. Nemůžeš je přece léčit přímo ve stájích Řádu dračích rytířů.“

„Dobře, dobře. Ale byl to můj nápad,“ zabručel Ben. Nelíbilo se mu, že Yanko a Nika využívali svůj vztah k tomu, aby dělali plány místo něho. Dar léčit draky měl jen on. Pokud chtějí plánovat bez něho, ať si najdou nějaký vlastní dar.

Samozřejmě, že budou zachraňovat draky spolu, ale ne proto, že to chce Yanko.

„To je přece jedno, koho to napadlo dřív,“ pokračoval Yanko. „Ale Juri už může létat, a tak je čas osvobodit dalšího draka. My tomu zatracenému Řádu dračích rytířů ukážeme.“

„A kacířům taky.“ Ničina tvář byla tvrdá jako kámen. Její otec byl kacíř a ve svém náboženském šílenství se ji pokusil obětovat obrovskému drakovi, o kterém se říkalo, že je králem všech draků. Ben svoji matku často nenáviděl za to, že ho bila. Také nenáviděl svého otce za to, že ho opustil a zmizel. Žádný z nich se ho ale nepokusil ve jménu nějakého boha zabít. Ben si tedy neuměl ani představit, jakou zlobu musí Nika cítit. Nikdy o tom nemluvila. Možná cítila nenávist nejen vůči mrtvému otci, ale i poslušné matce, která svému muži v ničem nedokázala zabránit. A možná Nika svoji hlubokou zášť přetavila do jakési vnitřní prázdnoty. Její matka sice žila v Trolím Brodě, pro Niku ale byla mrtvá, protože ta se dosud o ní nezmínila ani jediným slovem. Jako kdyby ji svým mlčením mohla vymazat ze svého života.

„Musíme na to ale jít chytře,“ zdůraznil Ben. „Nestačí se jen dohodnout, musíme přísahat, že od teď budeme jen osvobozovat draky. Dokud členy Řádu dračích rytířů nepřesvědčíme, že se v dračích křídlech neukrývá žádná kletba.“

„Musíme ale přísahat v poledne, až bude slunce na obloze nejvyš. Takové přísaze požehná sám bůh Helwah,“ navrhl Yanko. „A mrtvá krysa by se taky hodila.“

„Mrtvá krysa se hodí vždycky,“ přikývl Ben. „Ale požehnaní boha Helwaha nedostaneme. Ani ráno, ani v poledne,

ani večer. Naše přísaha je namířená proti jeho řádu. Proč by nám měl pomáhat?“

„Protože jeho kněží lžou,“ zamumlala Nika, kterou vychoval kacfř. Její obličej byl stále ještě tvrdý jako kámen, ale hlas měla slabý a tichý, jako kdyby nechtěla, aby ji někdo slyšel. Roztržitě se podívala k nebi.

Yanko mlčel, ale bylo vidět, že ani jemu není příjemné takhle vyzývat mocného boha.

„Budete přísahat s námi?“ zeptal se po chvíli Ben draků a znělo to, jako kdyby mu jejich přísaha pomohla cítit se lépe. Draci ale zavrtěli hlavami. Samozřejmě, že pomohou, jak budou moci, ale přísahat nebudou. To draci nedělají. Nikdy. Pak se odebrali na druhou stranu zříceniny, kde se se spokojeným mručením rozvalili v místech, kam dopadaly první paprsky ranního slunce.

„A co budeme dělat teď?“

„Teď zkusíme sehnat mrtvou krysu a pak složíme v tom nejtemnějším stínu přísahu,“ řekla Nika. „Musíme najít místo, kam nedopadne ani ten nejmenší odlesk Helwahovy moci.“

Když ani po hodině hledání nenašli v lese jedinou mrtvou krysu, Yanko vybuchl. Tahle zvířata byla obvykle všude, ale jakmile je člověk opravdu potřeboval, nezbylo po nich ani stopy. Rozhodli se tedy, že jejich přísaha se musí obejít bez mrtvé krysy. Vlastní krev bude stejně v tomto případě patrně účinnější než mrtvé zvíře.

Posadili se do kruhu u zdi, kam nesvítlo slunce, daleko od oken a střílen. Rostly tu dvě staré dešťové vrby, jejichž husté větve visely skoro až na zem a vrhaly temný stín. Před

zraky boha Helwaha by se mohli ještě lépe ukrýt uvnitř nějaké budovy nebo v podzemí, to však nebyla vhodná místa pro skládání přísahy. Prostory pod povrchem země byly totiž královstvím boha Samotha.

„Na co budeme přísahat?“ otázal se Yanko slavnostně, který vkleče zaujal důstojný, vzpřímený postoj.

„Budeme přísahat, že osvobodíme všechny draky s useknutými křídly. Tak jsme se dohodli,“ odpověděla Nika. Znělo to sebejistě a nejistě zároveň, jako kdyby s přísahami ještě neměla příliš zkušeností.

No jo, holka, pomyslel si Ben. Ty o takových záležitostech nemáš ani poněť. Slibovat něco, co není možné dodržet, nebyl dobrý nápad.

„Takový slib by nás svázal až do konce života.“

„A možná i po smrti,“ přidal se Yanko. „Pokud je slib příliš velký a člověku se ho nepodaří splnit do smrti, nemá ani po smrti klid. Stali by se z nás duchové a museli bychom se honit za draky s useknutými křídly. A co když Ben po smrti ztratí schopnost draky léčit? Co když už dotek jeho rukou nebude působit, protože to budou ruce mrtvého, jimiž neproudí žádný život? Pak bychom se museli toulat světem navěky. O tohle nemám zájem.“

Nika se na něj nedůvěřivě dívala, jako kdyby si nebyla jistá, jestli si z ní nedělá legraci. S přísahami se ale obvykle nežertuje, a tak po chvíli kývla: „Já taky ne.“

„Měli bychom se pokusit osvobodit jednoho konkrétního draka,“ navrhl Yanko. „Nejlépe draka, který patří králi. To by byl opravdový hrdinský čin.“

„Pak máš na mysli spíš draky, kteří patří králi. Má jich totiž ve svých stájích na hradě alespoň tucet. A na každém dvorci ještě alespoň další tři,“ poznamenal Ben. „Nikdy si nebudeme jisti, že jsme svůj slib splnili. Dřív, než všechny draky osvobodíme, zotročí další – a my budeme muset začít zase od začátku.“

„Tak osvobodíme draka prvního rytíře Řádu dračích rytířů. Nebo draka nejvyššího kněze boha Helwaha. To by byl také úspěch.“

„A nás to přivede rovnou na šibenici,“ řekl Ben. „Celý Řád dračích rytířů nám bude okamžitě v patách.“

„Zbabělče!“ zavrčel Yanko. „Želví mimino!“

„Drž papulu!“

„Ovocný červe!“

„Bezduchý trolí mozku! My přece nemáme ani ponětí, kde toho nejvyššího kněze najít! Nikdo z nás to neví. Měli bychom se postarat o draky tady v okolí. Můžeme třeba osvobodit všechny draky z Falkenzy. Není důvod odsud odcházet. Tahle zřícenina je fajn a zrovna jsme našli ten podivný klíč. Určitě skrývá nějaké tajemství.“

Do Benových myšlenek krátce vstoupila Anula – odmítavým potřesením hlavy ji ale zahnal pryč. Zcela určitě nechtěl zůstat v okolí kvůli ní.

„Když zvládneme tohle, můžeme se pustit do většího úkolu.“

„Falkenza mě nezajímá,“ prohlásila Nika tichým, ale rozhodným hlasem. Hleděla na Bena chladným pohledem. „Chci osvobodit draky kacířů. Chtěli mě zabít.“

Ben mlčel. Otevřel sice ústa, ale nedostal ze sebe dostat ani slovo, takže je zase zavřel. Znovu se mu vybavila Anula a on si uvědomil, že ji chce alespoň ještě jednou vidět. A možná, že ani potom odsud nebude chtít odejít. Právě teď si začal být jistý, že ji musí znovu spatřit. *Jak to, že bez ní vydržel celé týdny?* Toužil po ní. Niku ale odmítnout nedokázal. Byli přátelé. Kdysi byl do ní dokonce zamilovaný. A kacíři se ji pokusili zabít.

Ben pohlédl na Yanka, který se zase díval na Niku. Jeho pohled byl plný něhy a soucitu, až Bena napadlo, že se mu bude muset kvůli tomu vysmát. Ale ne teď. Yanko byl očividně na Ničíně straně.

„Tak osvobodíme draka nejvyššího kacíře,“ řekl Yanko drsným hlasem a popadl Niku za ruku. „Nezapomeň, že nesmíme slíbit něco, co nemůžeme splnit.“

„Dobře. Pokud se ale máme rozhodnout pro jednoho majitele draka, chci osvobodit draka kacíře, který poslal mého otce do Trolího Brodu,“ prohlásila Nika a vyzývavě na Bena hleděla.

„Souhlasíš?“

„Tvého otce do Trolího Brodu někdo poslal? Kdo to byl?“ zeptal se.

„To nevím. Otec o tom nikdy nemluvil. Dělal, jako kdyby to byl jeho vlastní nápad. Předstíral, že jde o modrostrýbro, díky kterému zbohatneme. Opravdu zbohatneme.“

„A odkud víš, že nemluvil pravdu?“

„Dostal dopis. Náhodou jsem zaslechla, jak o tom mluví s matkou. Dostal rozkaz odejít do Trolího Brodu. A stálo

tam, že nastanou těžké časy, nebo tak nějak. Moc toho nevím, rozuměla jsem sotva polovině toho, co říkali. Ale jsem si jistá, že ta stejná osoba, která otci nařídila odejít do Trolího Brodu, mu uložila, že mě má obětovat.“

„Ale nevíš, kdo to byl.“

„Matka to ví.“

„Ta je ale v Trolím Brodě.“

„No a?“

„Tam nás hledají. Celé město...“

„Tak to zjistíme nějak jinak,“ skočil mu Yanko do řeči. Jeho pohled byl nyní stejně tvrdý jako Ničin pohled a Ben z něj cítil touhu po pomstě. Musel jim dát za pravdu – ať už jejího otce do Trolího Brodu poslal kdokoliv, musel to být také on, kdo muže přiměl k tomu, aby svou dceru přivázal ke kůlu. Sám od sebe by to určitě neudělal.

„Tak dobře. Uděláme to takhle,“ řekl Ben a vytáhl dýku. Přitom si vzpomněl, jak Niku, přivázanou ke kůlu, našel, a cítil, jak v něm bublá vztek.

Pomalou vyhloubil v zemi díru, velkou asi jako dlaň, přesně uprostřed jejich kruhu. Přitom dával pozor, aby nepoškodil žádné kořeny okolních stromů. Černou hlínu navršil vedle sebe. Jeho přátelé mlčky přihlíželi, dokud si neutřel ostří nože o kalhoty.

„Tak do toho,“ pokynul. Všichni natáhli ruce nad díru, dlaněmi vzhůru. Ben řízl Yanka opatrně do dlaně a z rány okamžitě začala kapat krev na zem. Yankovi jen lehce zacukal koutek úst, který se vzápětí proměnil v úšklebek, aby dal najevo, že si z bolesti nic nedělá.

Nika pevně stiskla rty a natáhla k Benovi vyzývavě ruku. Vzal její dlaň do levé ruky a chvíli ji v ní podržel. Cítil, jak dívka pod kůží pulzuje krev, a snažil se ji svými myšlenkami uklidnit, jako to dělával, když léčil draky. Lidi léčit neuměl, ale nedokázal se tomu ubránit. Určitě to neuškodí. Pak řízl. Nika snášela bolest, aniž by hnula brvou. Její krev se smísila s Yankovou. Ben pomalu pustil její ruku a poté se řízl do levé ruky sám.

„Přísaháme na naši krev a naše přátelství, že nespočineme, dokud nenajdeme onoho kacíře, který vyslal Ničina otce do Trolího Brodu. Vezmeme mu jeho draka, kterému navrátíme křídla a svobodu,“ pronesl Ben hlubokým hlasem a kladl přitom důraz na každé slovo. Špičky prstů tří přátel se vzájemně lehce dotýkaly, zatímco jim na kůži usychaly poslední kapky krve. Tohle byla ta nejzávažnější kletba, jakou Ben znal.

„Přísaháme, že draka osvobodíme a vrátíme mu to, co mu ve slepé víře vzali,“ přidala se Nika. „Přísaháme, že onen muž, který poslal mého otce do Trolího Brodu, bude pykat za své skutky. Přísaháme, že pomstíme každého mrtvého, jehož krev lpí na rukou tohoto kacíře, i když ji třeba sám neprolil.“

Ben na ni mlčky zíral a kousal se do rtu. Jestli na ně nechtěl přivolat nějaké hrozné neštěstí, nesměl promluvit, dokud přísaha nebyla dokončena.

„Přísaháme, že se mu pomstíme za všechno, co Nice udělal. Vezmeme mu všechno, především ale jeho draka,“ dokončil Yanko společnou přísahu a přitom nejistě pohlédl na Bena.

Vážený čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Zaříkávač draků: Přísaaha psanců.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.